

KAPITOLA DVA

DÓM A DRAK

Fin sedel na vrchu žltého kopčeka na okraji Telosu. Chrúmal chorus a díval sa na námestie pod sebou, ktoré sa rozkladalo pred hlavnou vežou jednej z menších pagod. Nad námestím v bezveternej večnej noci stále viseli zástavy. Pod ním zívala prázdnota.

A na ňom? Na ňom sa rozkladal Posledný Dóm.

Mo sem chodila nerada. *Ak nás nechcú, ani ja ich nechcem*, vravela zakaždým. Potom sa rýchlo niečím zamestnala, aby o tom nemusela ďalej hovoriť. Fin si ale nevedel pomôcť. S obľubou sledoval úlomky ako sa učia, zápasia a cvičia. Zdržiaval sa dosť blízko nich, aby celkom nezošalel (alebo aby sa z neho nestal zúrivý hlu-pák, ako nazýval osamelých fantómov), ale dosť ďaleko, aby ho žiaden z nich nedobehol. Na tomto mieste sa úlomky učili, ako prežiť v Hornom svete, ako slúžiť Veľkému Chaosu a ako bojovať s ľuďmi. Fin svojej dvojčičke povedal, že Horný svet ho nezaujíma. Musela to byť pravda, veď videla jeho myšlienky a keby klamal, povedala by mu na to svoje. Bola to ale iba šťastná pravda. Fina *nezaujímala* cesta na to nepríjemné slnečné miesto, ale túžil trénovať s ostatnými úlomkami v Dóme. Jediným zmyslom Posledného Dómu však bolo pripraviť vás na cestu hore, kde ste jedného dňa mohli domlútiť čokoľvek, čo ste objavili.

Fin si predstavoval, aké by to bolo trénovať s ostatnými: bol by najlepší v triede, populárny a stále by sa rozprával s desiatimi, nie, *dvadsiatimi* ďalšími fantómami vždy, keď by si našiel voľnú myšlienku. Jediný, s kým však viedol rozhovory teraz, bola jeho sestra a ofučaný starý šufliak.

Dnes trénovali teleportáciu. V sprške fialových iskier mizli a znova sa objavovali na vrchole veže. Alebo na kopec a hneď späť, v jedinom okamihu. Tu, tam, kdekoľvek, všade. *To by som dokázal*, pomyslel si Fin. *Som v tom dobrý. Dokázal by som to lepšie, než polovica z nich. Nie, tri štvrtiny. Určite by som bol lepší než tri štvrtiny z nich.*

Dobre, možno by mu to tak dobre nešlo *tu*. Ale doma? Na svojej lodi? Fin dokázal zmiznúť a znova sa objaviť, ako keď miešate karty. Eso, kráľ, kráľovná, horník, dolník... Korma, prova, paluba, podpalubie, kôš. Žiaden problém. Potreboval to však trénovať v Dóme s ostatnými úlomkami, aby si to osvojil – aby sa dokázal teleportovať kdekoľvek, nielen tam, kde sa cítil bezpečne a pohodlne. Nebolo to *fér*.

Niekedy, keď ste sa teleportovali, mali ste pocit, akoby ste cestou prechádzali inými miestami. Akoby pri tom, ako si ním razíte cestu, tkanivo sveta zredlo a vy ste mohli vidieť iné Konce – podobné tomuto, ale... Pokojnejšie, tichšie, plné dobrých a užitočných vecí. Fin sa na tie miesta chcel spýtať, ale nemal dovolené trénovať a tak sa nemal koho pýtať. Z tolkej nespravodlivosti v ňom vrela žľč.

Najviac ho ale hnevalo, že Fin a Mo boli v skutočnosti celkom bystrí a vystačili si aj sami. Podľa nich boli aj osamote oveľa inteligentnejší, než každý iný fantóm. Keď bol jeden z nich na lodi sám, nikdy neprepadával neviazanému hnevu tak, ako sa to stávalo ostatným. O koľko bystrejší by boli, keby im bolo dovolené chodiť do Dómu medzi ostatné fragmenty! Fantómy Konca boli vždy

najbystrejšie v skupinách a čím bola skupina väčšia, tým lepšie. Ak boli takíto múdri vo dvojici, v skupine alebo dvoch by boli ako bohovia. Nikdy však nedostali šancu.

Mo bola toho názoru, že žiaden tréning nepotrebujú. Finovi to povedala dnes ráno, keď odchádzal. Teda, nebolo to skutočné ráno, to bol slang Horného sveta. Slang *Rádu*. Deň a noc sa ale dali odhadnúť podľa žiary kryštálových tyčí. Ich žiara silnela a slabla v celkom pravidelných intervaloch, takže ste ich mohli brať ako akési hodiny. Ak ste chceli. Vnášanie *Rádu* do Chaosu bolo tak trochu kacírstvo. Predstava času v bezčase. Bolo to... Neslušné. A teda vzrušujúce. Tak si čas od času dvojčky dovolili byť zlé. Keď kryštálové tyče žiarili najjasnejšie, hovorili tomu ráno a večer pre nich bol časom, kedy tyče svietili matným svetlom. Nikomu o tom ale nepovedali.

Nemôžu nás tam naučiť nič, čo sme by sme sa už nenaučili sami, povedala mu v to „ráno“ Mo. *Vieme stavať, hromadiť korisť, cestovať, bojovať, vieme myslieť priamo a jasne. Náš život sa mi páči taký, aký je a nevidím dôvod, prečo to meniť. Presne ako si ty povedal predtým – nechceš ísť do Horného sveta? Vidíš, ja zase nechcem ísť do Dómu. Na tom vidíš, že sme dvojčky. Hoci sme odlišní, predsa sme rovnakí. Nemusíš chodiť do toho hlúpeho Dómu, len aby si vedel, ako sa baviť.*

Vtipné bolo, že Fin vedel, že jeho sestra to nemyslí vážne. Nechcela, aby ich život bol stále rovnaký. Často ju vídal dívať sa do diaľky, snívajúc o komsí alebo o čomsí. Nikdy sa mu však nez dôverila a tak nechcel zapárať. Keby chcel, mohol by sa jej pohrabať v hlave, ale to sa nepatrí a ani jemu by sa nepáčilo, keby to robila ona jemu. Fin jej dovolil mať vlastné tajomstvá a tak to dovolila aj ona jemu. Bolo to fér. Férovosť mala nádych *Rádu*, to mu bolo jasné. Tajomstvá ale boli semenami Chaosu, tak si povedal, že nakoniec

je to vyrovnané. Tak či tak vedel, že Mo nebola taká šťastná, ako sa tvárila. Brat to vždy vie.

Ich jediný kamarát Kan Finovej posadnutosti Dómom nerozumel. *Nenávidím tréning, hovoril. Moji hubuniti ma nútia chodiť tam každý deň. Je to nudné, násilné a bolí to. Majsterka Owari neustále rozpráva o ľuďoch a Veľkom Chaose a ja si len prajem, aby som bol niekde inde a nikým nerušený hral svoju hudbu. Radšej než v Dóme by som bol doma a ani tam to nemám veľmi rád. Keď sa sťažujem, majster mi len povie, že musím zmocniť a nebude to bolieť. Alebo že musím byť rýchlejší a nikto ma nebude môcť udrieť. Ja ale nechcem byť silný alebo rýchly. Chcem úplný opak bitky. Máš šťastie, že nemusíš chodiť do Dómu a ani sa neunúvaj rozprávať mi, aké úžasné to tam podľa teba je. Nič o tom nevieš. Ale ak chceš, môžem ťa párkrát udrieť.*

Fin si však nepripadal, že by mal šťastie. Bol úlomkom, ktorý nemal hubunit. Bol sirotou, ktorá nemala miesto vo svete. Pripadal si ako čudák. Fin len chcel byť normálny. Chcel iba byť ako všetci ostatní. Chcel zapadnúť. Prečo by nemohol? Prečo vôbec jeho hubuniti museli ísť do Horného sveta? Prečo život jednoducho nemohol byť *dobry*? Prečo musel byť osamelý? Samozrejme, nebolo to tak celkom fér. Život niekedy *bol* dobrý. Ostatné dospelé fantómy k nim neboli kruté, ibaže... Nevedeli, čo si s dvojčkami počať. Keď Fin s Mo išli do Telosu pre zásoby alebo oslavovať Veľkú noc – sviatok, ktorým fantómy oslavovali zrod Veľkého Chaosu, krásu svojej zeme a silu svojich rodín, svojich vlastných Koncov, ostatní k nim boli priateľskí. Dvojčky, samozrejme, nemohli Veľkú noc oslavovať tak, ako sa patrilo, nie bez vlastného Konca. Bol to jediný deň v roku, kedy sa všetky fantómy zišli, aby spievali a oslavovali vo vlastných skupinách. Dvojčky aj napriek tomu rady sledovali všetky tie svetlá. Z dialky. Z vonku. Ako všetko ostatné v ich svete.

Zdravím vás, Fin, Mo. Nebojíte sa cestovať sami a slabí po tom nešťastí, ktoré vás postihlo? mysleli si dospelé fantómy zakaždým, keď ich videli.

Aké milé, že ste si spomenuli, vždy si uštipačne pomyslel Fin a to ich väčšinou umlčalo.

Veľká noc sa blížila. Musel popremýšľať nad nejakým špeciálnym darčekom pre Mo, Kana a Mrzúta.

Odzrazu sa vedľa neho teleportoval jeden z úlomkov. Bola územ-čistá a nižšia než Fin. Jej čierna pokožka iskrila purpurovou energiou. Otočila sa a uprela na Fina svoj pohľad.

Keď ste sa prvýkrát skontaktovali s iným fantómom, väčšinou ste videli niečo príjemné. Čokoľvek to bolo, povedalo vám to čosi o osobe, s ktorou ste práve zdieľali myslenie. Ako obrázok ich duše. Keď sa díval do hlavy Mo, privítal ho obraz ich lode. Dvere boli vždy otvorené a vnútro vždy plné koristi a malých zvieratiek. Na jednej z faklí dokonca sedel maličký dráčík. Mo milovala zvieratá, hoci okrem EDA, šufliakov a koncormitov žiadne iné nepoznala. Veľa sa ale napočúvala o tvoroch z Horného sveta, ako boli prasatá, kravy, ovce, líšky, vlky, korytnačky a sépie. Tak si predstavovala, že o nich vie všetko. Mysleť Mo vyzerala ako domov, plný všelijakých šťastných zvieratiek, ktoré vyzerali skoro (ale nie celkom) ako tie skutočné. Keď sa Fin díval do Kanovej mysle, vídaval noty, tancujúce po farebných špirálach. Samozrejme, že nevidel svoju vlastnú myseľ, veď v nej žil. Mo mu ale povedala, že vidí príjemnú a útulnú miestnosť, plnú otvorených kníh, kalamárov a pier.

Keď sa zadíval do mysle fantómky vedľa neho, uvidel jej Koniec, všetkých hubunit a nubunit, ako stoja tesne jeden vedľa druhého, až nebolo možné rozoznať jednotlivcov a stával sa z nich jeden veľký spletenec.

Ech, to bolo to *najhoršie*.

Pri Veľkom Chaose, asi som sa teleportovala príďaleko, zhrozila sa fantómka. Ty asi tiež, kamarát, však? Pôjdeme späť spolu?

Dobrá práca, zamumlal Fin.

Spaľovala ho závišť. O chvíľu sa fantómka znova preniesie do Dómu a on tu zostane s dopolovičky zjedeným chorusom. Vyzerali rovnako, ale boli celkom odlišní. Neboli kamarátmi. Nikdy nimi nemohli byť. Ešte aj spôsob, akým premýšľala, bol iný. Všetky tie kvetnaté a formálne slová. Snažila sa znieť ako dospelé fantómy s ich elegantnou rétorikou a to iba preto, lebo chodila do Dómu. Dospeli ju mali radi a pravdepodobne jej hovorili, že sa z nej raz stane rýchly a mocný stroj na zabíjanie ľudí. Fin ale vedel, že tie myšlienky jej dlho nevydržia. Nachádzali sa totiž príliš ďaleko od Dómu a jej jednota s ostatnými fantómami bola preto slabá. Fin mal so zjednocovaním na diaľku bohaté skúsenosti – veď žil na okraji spoločnosti. Ona však žiadne takéto skúsenosti nemala. Ak by tu zostala ešte pár minút, jej myšlienky by sa zredukovali na *ja silné, ty slabé*. Potom by ho pravdepodobne udrela a Fin by sa musel rozhodnúť, či je v záujme Veľkého Chaosu udrieť ju naspäť.

Počkaj chvíľu, začal úlomok. Fin cítil, ako sa jej myseľ vzdaluje od tej jeho. Poznal ten pocit. Všetky normálne úlomky to robili, keď si uvedomili, kým je. Jeden z *nich*. Jeden z tých čudných. Jeden z sirôt. Jedno z dvojčiat bez Konca, ktoré žili na tej rozbitej starej lodi ako šufliaky. Finovi začal zátylok najprv meravieť a potom trpnuť. Cítil to vždy, keď sa na neho škaredo dívali.

Nepoznám ťa, pokračovalo dievča a Fin sa zahniezdil. *Nie si v mojej tréningovej skupine. Prečo si odišiel z Dómu? Kde je tvoj hubunit? Kde je tvoj Koniec? Kopce za mestom dýchajú samotou a máme pred sebou hodiny inštruktáží. Nemáš dovolené ich vynechať. To úlomky nesmú.*

Ja áno, odpovedal Fin zostra, *a moje dvojča tiež.*

Úlomok nechápavo prižmúril oči, snažiac sa spracovať to. *Nerozumiem.*

A je to tu. Myšlienky sa ti strácajú, si pridlho mimo skupiny. Ja som Fin a moje dvojča je Mo. Ty si Koneka, že?

Správne, Koneka potriasla hlavou. Áno, volám sa Koneka. Ale ako poznáš Koneku, keď Koneka nepozná teba? A prečo si tu sám a nie s nami na tréningu? Samota je nebezpečná. Vráť sa s Konekou.

Ja nemám Koniec, odsekol Fin. Nemám žiadnych hubunit! A keďže nemám žiadnych hubunit, rada Konca rozhodla, že ja a moje dvojča musíme žiť oddelene a nesmieme chodiť do Posledného Dómu s tebou a tvojimi veselými kamarátmi. Povedali, že bez vlastného Konca nikdy nebudeme dosť bystrí, aby sme si zaslúžili tréning.

Och, pomyslela si Koneka.

„Och,“ správne. To je jediné, na čo sa zmôžeš. Ja ale dokážem čokoľvek, čo aj ty. Uvidíš. Raz. Keď sa nad tým zamyslíš, ja a moja sestra sme skutočnými plodmi Veľkého Chaosu. Rodiny predstavujú Rád, ale to vám tu všetkým uniká. Na rozdiel od vás sme však od nich oslobodení.

Koneka ísť, odpovedalo mu dievča placho. Nevedieť, čo povedať. Ďaleko od skupiny. Ísť.

Dobre, odpovedal Fin a kopol do zeme.

Dobre.

Tak choď.

Áno, ísť.

No tak už zmizni.

Koneka na neho zazerala. Ty sprosté, pomyslela si jedovito a zmizla.

Fin sa ponáľahoval a odkráčal k okraju ostrova. Chvíľu tam stál a potom hodil chorus do prázdnoty. Akosi ho prešiel hlad. Díval sa za padajúcim ovocím, až kým mu nezmlzlo z dohľadu. To ona je sprostá, pomyslel si. Všetci sú sprostí. Ale na tom nezáleží.